

MERIT NIEMEITZ

UŽ
NIKDY
SAMA

MULBERRY
MANSION

ROMÁN

MULBERRY
MANSION

**UŽ
NIKDY
SAMA**

Copyright © 2023 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zuzana Kyllerová, 2025

Cover © Zero Werbeagentur GmbH, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6965-0 (pdf)

MERIT NIEMEITZ

UŽ
NIKDY
SAMA

MULBERRY
MANSION

přeložila Zuzana Kyllerová



Pro Theresu.

Pro onu únorovou noc,
bez níž by tato kniha nikdy nevznikla.

A pro naše nejlepší Někdy.

PLAYLIST

<i>Curls</i>	Bibio
<i>Me And I, Hand In Hand</i>	Benjamin Amaru
<i>Dark Four Door</i>	Billy Raffoul
<i>Nothing To Me</i>	AVEC
<i>I'm with You</i>	Vance Joy
<i>The Walls Are Way Too Thin</i>	Holly Humberstone
<i>Thought It'd Be Easy</i>	Emanuel
<i>that way</i>	Tate McRae, Jeremy Zucker
<i>The Girl With No Eyes</i>	LOKI
<i>Next to You</i>	John Vincent III
<i>Would That I</i>	Hozier
<i>I'll Still Have Me</i>	Cyn
<i>tonight</i>	LIE NING
<i>Habits</i>	Genevieve Stokes
<i>Mess It Up</i>	Gracie Abrams
<i>Close Behind</i>	Noah Kahan
<i>Fire</i>	MAVICA
<i>i miss myself</i>	renforshort
<i>TV</i>	Billie Eilish
<i>Weird Goodbyes</i>	The National, Bon Iver
<i>this is me trying</i>	Taylor Swift
<i>Caves</i>	Gregory Alan Isakov
<i>Smiling All The Way Back Home</i>	Tom Odell
<i>It's Been a Year</i>	Tom Rosenthal
<i>Petrichor</i>	Keaton Henson, Ren Ford

Načtete kód v aplikaci Spotify
a zaposlouchete se



BYL JSI VYBRÁN PRO ŠANCI NA VĚČNOST

S velkou ctí tě zveme k účasti na letošních zkouškách *Společnosti tichých buřičů*. Projdeš-li jimi, staneš se jedním z nás. Staneš se členem našeho bratrstva.

Kým jsme byli:

V řecké mytologii existuje období, které předchází éře olympských bohů. Období, jež dnes označujeme jako Zlatý věk, jelikož slavnějšího období v dějinách již nikdy nebylo. Vládlo mu dvanáct Titánů: šest mužských a šest ženských božích bytostí, které byly mocnější než kdokoliv, kdo následoval po nich. Dnes pro nás těchto šest mužských Titánů symbolizuje vůdce, již byli vybráni, aby se vymanili z obyčejného života a zažili něco velkolepého – něco věčného. Existenci beze strachu, bez slabosti, bez problémů, bez nevýznamnosti, bez pomíjivosti.

Kým jsme:

Společnost tichých buřičů byla založena v roce 1819 našimi šesti zakládajícími bratry, kteří kráčeli ve stopách Titánů. Vytvořili svazek, který od té doby spojuje ty nejlepší z Windsburské

univerzity a udržuje je pohromadě i dlouho po skončení studia. Spolek dnes sdružuje několik stovek bývalých členů, kteří aktivně působí ve všech významných oblastech britské společnosti a vzájemně si umožňují život plný příležitostí založených na neochvějném bratrství.

Kým bys mohl být:

Byl jsi vybrán, aby ses zúčastnil letošních výzev, protože v tobě vidíme potenciál stát se jedním z nás. Abys to prokázal, budeš v nadcházejícím semestru čelit šesti zkouškám, jež od tebe budou vyžadovat, abys překonal společenské i své osobní hranice. Jejich zvládnutí tě kvalifikuje pro členství v našem spolku – ale nakonec rozhodneme my, zda jsi vhodným kandidátem pro vstup do našeho kruhu.

*Šest Titánů,
šest čekatelů,
šest zkoušek
a jedna šance
stát se jedním z nás.*

Δείξε μου τους φίλους σου και θα σου πω ποιός είσαι.
Ukaž mi své přátele a já ti řeknu, kdo jsi.

*Předved' nám, kdo jsi:
Dokážeš nám, že jsi hoden věčnosti po našem boku?*

*Společnost tichých buřičů
Windsburská univerzita*

KAPITOLA 1

WILLOW

Noci jsem začala milovat tehdy, když jsem poprvé slyšela o hodině vlka.

To slovo kdysi použil můj táta. Jednou, bylo mi tehdy asi čtrnáct, jsem si kolem půl čtvrté v noci šla do kuchyně pro sklenici vody a všimla si ho, jak sedí u kuchyňského stolu. Před sebou hrnek čaje, nitky páry mu zpola zahalovaly melancholický výraz tváře. Když jsem se ho zeptala, proč je ještě vzhůru, zlomeně se usmál a pronesl: *„Teď je hodina vlka. A já jsem takový vlk samotář.“*

Nerada jsem ho viděla takhle smutného, ale to sousloví jsem si hned zamilovala.

Na rozdíl od táty se mi totiž při pomyšlení na vlky nevybavila samota. Myslela jsem na bílý úplněk, který představuje slunce pro ty, kdo nejsou odkázáni na teplo druhých, a myslela jsem na takový závod, při kterém člověk běží tak rychle, že nechává za sebou sám sebe.

Myslela jsem na svobodu.

Ve skutečnosti označuje termín „hodina vlka“ dobu mezi třetí a čtvrtou hodinou ranní, kdy se mnoho lidí probouzí a má problém opět usnout. Příčinou téhle spánkové poruchy je hladina hormonů, jež je v tuhle noční dobu natolik rozkolísaná, že se v nás intenzivněji vynořují negativní myšlenky a zmocňují se nás. Název, který jí dali vědci, vychází z dřívějšího přesvědčení, že v tuhle noční dobu je na ulicích více vlků než lidí.

Posledních pár let mě naučilo, že to je jakýmsi zvláštním způsobem pravda. Lidé se v noci chovají jinak. Bez přetvářky, syrověji, upřímněji. Jako by se nebáli ukázat se nazí, protože je stejně tma. Někdy to bylo dobře, někdy ne.

Proklouzla jsem brankou, která oddělovala Mulberry Mansion od ulice, a rozčileně si promnula krk. Místo nad tepnou mi pulzovalo. Nepotřebovala jsem zrcadlo, abych věděla, že kůže už se mi zbarvuje. Třásnitá rudomodrá stopa – celé to bylo špatně, špatně, špatně. Někteří tomu říkají *cucflek*, jiní *znaménko lásky*, pro mě to byl *cejch*.

Nesnášela jsem, když si muži mysleli, že jim náhodný sex se mnou dovoluje na mně zanechat stopu. Jako by si tím chtěli pojistit, že na mně něco z nich ulpělo, když už jsem jim dala jasně najevo, že všechno ostatní je jen jednorázová, pomíjivá záležitost. Kdyby mě ten idiot předtím, když jsem mu říkala, že takové hry nemám ráda, poslechl, nemusela bych náš společný večer předčasně ukončit.

Bylo to tak zvláštní! Většina mužů očividně vnímala jako výzvu, když jsem hned na začátku stanovila jasná pravidla. Říkala jsem jim jich dost: „*Nechci se bavit o osobních věcech, nechci rozebírat, jestli je kondom opravdu nutný, když stejně беру prášky, nechci být dole, nechci, aby ses mě dotýkal tak hrubě, že to ještě zítra na mně bude vidět, nechci, abys po mně vyzvídal moje číslo, nechci, abys na mě na univerzitě ještě týdnů zíral s tím letargickým postelovým úsměvem, který vypadá akorát tak trapně. Já-to-nechci.*“

Muži poslouchali, přikyvovali a odpovídali: „*Jasně, samozřejmě, žádný problém, jak je libo.*“ A čtyři z pěti si v duchu ihned pomysleli: „*Haha, vsaď se, že si to ještě rozmyslíš.*“

Jinak jsem si nedovedla vysvětlit, proč Aron považoval za nutné sát mi krk tak silně, že jsem si několik příštích dní nemohla zaplést vlasy do copu. Mohl si za to sám. Když totiž někdo ignoroval, co chci, moje reakce byla vždycky stejná: „*Haha, vsaď se, že my dva už se nikdy nevidíme.*“

Znechuceně jsem se plahočila k budově, která se tyčila za morušovníky jako nějaká shrbená stařena. V oknech se slabě odráželo měsíční světlo, jinak byla fasáda celá temná.

Při pohledu na ni můj vnitřní vztek utichl. V noci ve mně dům pokaždé vyvolával onen podivně silný pocit náklonnosti, snad proto, že právě za tmy jsem ho viděla poprvé. Přišli jsme sem s Maxtonem večer poté, co jsme od univerzity dostali dopis o přijetí do projektu bydlení v Mulberry Mansion. Celou věčnost jsme mlčky stáli na šterkovém plácku před vstupními dveřmi a dívali se na tu obrovskou, ale přesto přátelsky vyhlížející budovu, která se brzy měla stát naším novým domovem. Bylo to tak pozoruhodné. Zchátralá, popraskaná a zanedbaná – ale naprosto jedinečná a osobitá. A přesně to se mi na ní od začátku líbilo.

To bylo už před více než rokem, a přestože jsme na Mulberry Mansion od té doby udělali hodně práce, svou osobitost si našťestí zachoval. Naše sídlo představovalo nedokonalou krásu a já jsem milovala každou jeho vadu víc než každý kámen, který seděl rovně. Milovala jsem netěsnící okna, jimiž občas pršelo dovnitř, průvan na chodbách, kde dřevo sténalo, jako by každý náš krok představoval něco nepříjemného, tmavé, popraskané tapety, ornamenty na světlých stropích s vybledlým nátěrem, sametový nábytek s opotřebovaným čalouněním. Bylo to naprosto bezvadné, bylo to tak akorát.

Čím více jsem se blížila k Mulberry Mansion, tím více se jeho obrysy rozplývaly na obloze, jako by je někdo nakreslil inkoustem na pergamen. Ale možná to bylo těmi drinky, které jsem vypila v *Cinematicu* před tím, než jsem odešla s Aronem k němu domů. U vchodových dveří jsem zaváhala. Bylo půl čtvrté, hodina vlka, a já věděla, že většina mých spolubydlících už spí. Možná až na jednu výjimku.

Odhodlala jsem se, zase seběhla po schodech dolů a prošla kolem domu do zahrady. Noc sice pohltila její teplé barvy, které nabrala na cestě k podzimu, ale stále je tu bylo cítit:

rudou barvu jiřin, řlutou rudbekií, fialovou aster. A samozřejmě zelenou, která vás zahalila, jakmile jste udělali pár kroků po měkké trávě. Byla polovina září a léto se pomalým krokem vleklo po Windsbury. Za několik dní se zastaví úplně a přemění se do zlatořlutého raného podzimu. V noci bylo ještě skoro deset stupňů, ale já se přesto třásla zimou. Halenku jsem měla vlhkou od tance a tenká bunda mi před větrem, který se proháněl mezi větvemi stromů, neposkytovala řádnou ochranu.

Touhle oklikou jsem se vracela v noci domů téměř pokaždé. Ne proto, že bych se se zahradou cítila kdovíjak spjatá, ale proto, že jsem v ní většinou nebyla jediným nočním návštěvníkem. V těch několika málo případech, kdy jsem ho tady nenařla, jsem se vydala druhou oklikou do pokoje sousedícího s mým. Nebyla jsem si jistá, kdy nebo proč to vlastně začalo. Jediné, co jsem věděla, bylo, že když to neudělám, bude se mi špatně spát.

Rozhrnula jsem jabloňové větve, za nimiž se z hnízda složeného z trávy a několika lískových keřů zvedal pavilon. Vápencové sochy stály o kus dál: bílé, nehybné postavy, které ve mně vyvolávaly pocit, že mě někdo pozoruje, kdykoliv jsem procházela kolem nich. Přivřela jsem oči a zaměřila se na přístřešek. Loni jsme museli několik sloupů vyměnit, proto se mírně liřily barvou i materiálem. V noční černi měly obrysy různé odstíny, ale všechny byly světlejší než postava sedící na schodech.

Na ústech se mi objevil úlevný úsměv. „Ahoj, Drákulo!“

Maxton ke mně otočil hlavu, ani v nejmenším nevypadal překvapeně. Nikdy jsme nemluvili o tom, že se tu tak často potkáváme, když se vracím domů, já si ale někdy říkala, jestli tu snad na to nečeká. Na mě.

„Dneska jsi tu brzy,“ poznamenal, když jsem se posadila kousek od něj. Jeho hlas zněl ochraptěle, nejspíš tu byl celé hodiny, aniž by vydal hlásku.

Maxton dokázal být tak klidný a vyrovnaný sám se sebou, že čas na něj prostě někdy zapomněl. Plynul kolem něj, jako by nebyl součástí sféry jeho vlivu. Maxton pravidelně chodil na schůzky pozdě, protože vysedával nad svými kresbičkami, zapomínal vystupovat z autobusu, protože se během jízdy ponořil do některé ze svých podivných botanických knížek, a když jsme chtěli všichni společně jíst, neustále jsem ho musela nahánět po zahradě. Jednou jsem s ním zašla do zahrádkářských potřeb a málem ho nechala vyvolat místním rozhlasem, protože se ve smluvený čas neobjevil u pokladen a nezvedal mi telefon. Nakonec jsem ho objevila mezi metrovými sazenicemi stromů, jak jim s velmi soustředěným výrazem hladí listy.

„Jak to jde?“ zeptal se, když jsem jeho poznámku nijak neokomentovala. A to z dobrého důvodu. Netajila jsem se tím, kde a *jak* trávím noci, ale svěřovat jsem se s tím nikomu netoužila.

Určitě ne Maxtonovi. Nebyl to typ na podobná vyprávění.

Teatrálně jsem si povzdechla. „Ten večírek dneska byla slabota. Poměrně málo intelektu na to, abych se dovedla bavit. To se občas stává, když mě necháváš chodit samotnou.“

„Chápu.“ Navzdory mdlému měsíčnímu světlu jsem viděla, jak mi pohledem přejel po tváři a zastavil se na mém krku. Svraštil obočí a já věděla, že teď to *opravdu* chápe.

Maxton patřil k lidem, kteří si všímali detailů, jež ostatním zůstávaly skryty. Někdy jsem si říkala, jestli to není proto, že většinu volného času trávil s kytkami. Všechna ta zeleň, jíž se obklopoval, mu mlčky sdělovala své potřeby, ale Maxton jí rozuměl, jako by na něj křičela nějakým tajným jazykem. Dokázal rozlišit zcela stejně vypadající semena jen na základě jejich povrchu, na první pohled rozpoznal drobné škůdce a přiřadil jednotlivé listy ke složitým latinským termínům. Když *pozoroval* rostliny, v jeho očích se zračil hmatatelný *respekt* – a to hned ve dvou směrech: byla v tom

opatrnost a uznání v té nejčistší podobě. Vnímал věci pozorněji a přesněji než ostatní. Viděl mnohem víc než druzí. To se mi na něm líbilo a mnohokrát jsem to i svým způsobem nenáviděla. Někdy toho totiž viděl *až moc*.

Nenuceně jsem si přehodila vlasy přes ramena, takže mi zakrývaly krk, ale to už se Maxton otočil a zadíval do zahrady. Opřela jsem se o sloup a zkřížila si ruce před hrudníkem, aby si nevšiml, že mi naskočila husí kůže. Nabídl by mi mikinu a já bych to odmítla. On by to nekomentoval, ale krátce by zaváhal, což by mě přimělo k tomu pronést nějakou hloupou poznámku, aby to nemohl dál rozvádět.

Tak to mezi námi bylo. Kamarádili jsme spolu přes dva roky a s nikým jsem si nepovídala tolik jako s ním, ale přitom *tolik* neznamenal *neustále* a ani to neznamenal *o všem*. Některé věci jsem neřešila ani sama se sebou – a už vůbec ne s jiným člověkem. Naše přátelství bylo jasně osvětlenou místností s temnými kouty, a tak to bylo v pořádku.

Možná právě proto jsme oba měli tak rádi noc. Stíny nám oběma vyhovovaly. Sdíleli jsme spolu hodiny vlka, i když právě ony vlastně nejvíce zdůrazňovaly naše rozdíly. Já jsem byla někdo, komu ulice v tuhle noční dobu patřily a kdo se nikdy necítil tak dobře jako v těchhle temných chvílích, on byl naopak ten, kdo venku neměl co dělat a v podstatě tu ani být nechtěl.

Maxton nebyl žádný vlk. Byl to člověk, jehož tělo nezvládalo denní biorytmus. Co jsem ho znala, spalo se mu špatně. Od té doby, co jsem bydlela v pokoji vedle něj, jsem věděla, *jak moc* špatně. Málokdy šel spát dřív než já, a to i přesto, že jsem jen zřídka zhasínala před druhou. Často jsem ležela vzhůru a poslouchala, jak chodí po pokoji, a mnohokrát se někdy uprostřed noci otevřely dveře od jeho pokoje. Nikdy jsem ho záměrně nesledovala, někdy jsem však vyšla na balkon naší koupelny a všimla si ho, jak přes verandu vychází z domu a mizí v černomodrém houští.

„Jsi ještě, nebo už zase vzhůru?“

Vytáhl si nohy o schod výš. „Ještě.“

Nedoptávala jsem se. Udělala jsem to několikrát hned na začátku, ale teď už jsem věděla, že Maxton o tom nechce mluvit, a mně to vlastně vyhovovalo.

Já měla svá temná zákoutí, on zase svoje. A důležitou součástí našeho přátelství bylo, že jsme nemířili baterkami tam, kde měl ten druhý záměrně zhasnuto.

„Měl bys přestat pít tolik kávy a místo toho zkusit ten baldrían, co jsem ti přinesla,“ připomenula jsem mu, i když jsem věděla, že balíček leží nerozbalený na jeho stole, kam jsem ho položila před třemi týdny.

Maxton protočil oči. „Neříkej to, jako by se ti pro mě podařilo sehnat nějakou tajnou drogu. Účinky kozlíku lékařského ani nejsou vědecky prokázané, to bych si rovnou mohl dát Tic Tac.“

„Jen do toho, třeba ti to pomůže. Nezáleží na tom, jestli je to placebo efekt, nebo ne.“

Bezvýrazně se na mě podíval.

Povzdechla jsem si. „Můj bože. Ty jsi někdy takový...“

„Realista?“ přišel mi suše na pomoc.

„Mrzout,“ opravila jsem ho a znovu si ho prohlédla. Vedle něj ležel zápisník z umělé kůže tmavě zelené barvy s popraskaným obalem. Maxton takový vždycky nosil s sebou, obvykle na kreslení. Tentokrát jsem neviděla žádnou tužku, ale všimla jsem si rohu papíru trčícího uprostřed. Přimhouřila jsem oči, jen tolik, abych rozeznala jemné ornamenty, jimiž byl posetý. Byla to dopisní obálka, poměrně luxusní.

„Co je to?“

I když nesledoval můj pohled, zdálo se, že vycítil, co mám na mysli. Jediným pohybem zatlačil roh hlouběji do notesu.

„Nic důležitého.“

Posměšně jsem se ušklíbla. „To myslíš vážně?“

Znal mě příliš dobře na to, aby si myslel, že na to přistoupím. Maxton rád řešil věci jen sám se sebou, ale já obvykle

poznala, když ho něco trápilo. Ve většině případů mi stačilo jít mu trochu na nervy, než svolil a svěřil se mi. Ale tentokrát jsem věděla, že nemám šanci, ještě dřív, než mi stačil cokoliv odpovědět. V jeho pohledu bylo něco jiného než obvykle. Lehké podráždění, které mi k němu nesedělo.

„Jo, vážně,“ odpověděl nevzrušeně, aniž by se podíval mým směrem. Prsty sevřel kolem rohu notesu, jako by čekal, že se mu ho pokusím vzít. Což bych ráda udělala, ale neodvážila jsem se. Bavilo mě zkoušet hranice druhých lidí, ale respektovala jsem je, když jsem poznala, jak moc pevné jsou.

S přemáháním jsem spolkla všechny svoje námitky. Tohle mi nikdy moc nešlo. *Temné kouty*, zapřísahala jsem se a hlavou se opřela dozadu o sloup.

Chvíli jsme vedle sebe jen tak tiše seděli, Maxton pozoroval zahradu hrající všemi odstíny šedé, já zase jeho nehybný profil. Kolem koutků úst se mu dělala tvrdá čára, dvě znaménka na pravé straně byla ve tmě sotva viditelná. Obvykle mu z tváře mizela, jen když se usmíval. Normálně mě sedět s Maxtonem vždycky uklidňovalo. Ale normálně z něj také nevyzařovalo ono skryté napětí a zároveň jakási hmatatelná rezervovanost.

„Poslední dobou jsi nějaký divný,“ prohlásila jsem. „Takový... mlčenlivý.“

„Pokud sis toho za posledních pár let nevšimla, pak ti musím připomenout, že to ty jsi ta upovídanější část nás dvou.“

„Stejně si to myslím. Zdá se mi, jako bys byl už několik týdnů mimo. Možná se až moc stýkáš s Edenem. Dumavost je určitě nakažlivá.“

„Dumavost není žádné slovo.“

„Ale nepozornost už jo.“ Špičkou boty jsem ho šťouchla do kotníku. Byl naboso, i když tráva byla vlhká.

Viditelně neochotně ke mně otočil tvář. „Všechno je v pořádku. Jenom jsem trochu ve stresu ze školy a toho všeho kolem.“

Pomalu jsem přikývla. Škola začala teprve tenhle týden, ale každý semestr se jí dařilo zničit prázdninovou pohodu rychleji a rychleji. Maxtonovi začala druhá polovina magisterského studia. Přestože si jednotlivé kurzy rozprostřel mezi všechny semestry, aby měl více času na zahradu, zbývalo mu už jen půldruhého roku. To ho možná zaměstnávalo více, než si doteď sám připouštěl. Možná ho ale trápilo něco docela jiného. Snažit se Maxtona rozmluvit mělo hodně společného se šmátráním ve tmě.

„Všechno bude zase dobré,“ řekla jsem důrazně vesele. „Brzy to budeš mít za sebou, můžeš se odstěhovat a ucházet se o práci v jakékoliv zahradě na světě.“

„Jo,“ přitakal jen.

Několik vteřin jsem ho pozorně sledovala, pak jsem se napřímila a vstala. „Dobře, dobře. Poznám, když jsem někde nevítaná. Nechám tě tu tedy o samotě s tvými zelenými kamarády a pokusím se zakrýt svoje zahanbení, protože cítím, že je máš rád víc než mě.“

Už jsem byla několik kroků v trávě, když mě jeho hlas zadržel. „Catkin?“

Povzdechla jsem si, ale byla jsem teď až příliš unavená na to, abych se s ním dohadovala o tom, že nemám nic společného s vrbovými kočičkami jen proto, že mě rodiče pojmenovali po stromu. Maxton mi tuhle naprosto pitomou přezdívku dal, když mě poprvé viděl v mé huňaté sametové bundě, a navzdory několika dost kreativním výhrůžkám násilím ji používal doteď.

„Co je?“ Obrátila jsem se k němu se zdviženým obočím. Jeho pohled už nesměřoval na zahradu, ale na mě. Přímo na můj krk. A přestože mé vlasy tvořily ochrannou blond vrstvu mezi jeho očima a tupě pulzující modřinou, stejně jsem měla pocit, že je na ní cítím.

„Dáváš si pozor?“

Ani jsem nehnula brvou. „Vždycky mám u sebe kondom.“

„Víš, co myslím.“

Nikdy jsme o těchhle věcech nemluvili, ale bylo mi jasné, že Maxton moc dobře ví, co dělám, když chodím ven a vracím se domů až nad ráno. Nevadilo mi to, proč taky, ale stejně se mi nelíbilo, když se na mě takhle díval. Tak... přemýšlivě. Moje večerní aktivity přitom obvykle neměly s přemýšlením nic společného, jen s cítěním. Děkala jsem, co jsem chtěla, a chtěla jsem, co jsem dělala, a když jsem něco nechtěla, utnula jsem to. Takhle jednoduché to bylo s mými nocemi, dny, i s celým mým životem.

Mohla jsem mu říct, že mu do toho nic není, že to zvládnou sama. Udělala bych to s kýmkoliv jiným a ani po dvou letech přátelství s Maxtonem jsem čas od času tomu nutkání neodolala. Ale bez ohledu na to, jak jsem uměla být hrubá a nepřátelská, Maxton se na tyhle věci nikdy nepřestal ptát. Vždy neutrálně, nikdy ne vyčítavě nebo útočně. Byly to takové velmi delikátně zabalené obavy.

Proto jsem se i tentokrát pokusila zachovat klid a prostě mu sdělila: „Nedovolím, aby mi někdo ublížil, Maxi. Nikdy.“

„Jo,“ jeho pohled sklouzl kolem mě, „já vím.“

Zkřížila jsem ruce před hrudí a zvedla bradu. „A nedovolím ani, aby někdo ubližoval tobě, to přece taky víš, ne? Jestli tě Eden nutil k nějakému slibu mlčení nebo k něčemu podobnému, dej mi vědět a já před ním budu trhat stránky z jeho oblíbených knížek, dokud tě toho nezprostí.“

Maxton si povzdechl. „Dobrou noc, Willow.“ Jemně zvedl koutky úst. Dost na to, aby mi to vyloudilo úsměv na rtech.

„Dobrou noc, Maxtone.“ Lehce jsem se uklonila a zmizela mezi větvemi jabloně.

Je to zvláštní: V pohádkách a mytologii je vlk často považován za symbol krutosti. Ale já se po hodinách vlka strávěných s Maxtonem vždy cítila mnohem klidnější než kdy jindy.

KAPITOLA 2

WILLOW

Když jsem vystoupila z autobusu, nad sklizenými poli se vznášel pastelově fialový opar. Už jsem si navykla na krátkou procházku mezi autobusovou zastávkou a naší vilou. Zhruba v polovině se cesta přeměnila na štěrkovou pěšinu. Vedla podél polí směrem k bráně, za níž se rozprostíral neudržovaný pozemek, přes který se k našemu domu dalo dostat mnohem rychleji.

Vrhla jsem zkoumavý pohled přes rameno, pak jsem se oběma rukama zapřela o branku, přehoupla se přes ni a okamžitě přistála v blátivé louži.

Cákance na džínách skvěle doplnily můj outfit: moje původně bílé tričko už dobrou hodinu zdobil zelený otisk ruky sedmiletého dítěte. Takový obyčejný suvenýr z odpoledne ve školní družině.

Tuhle práci na částečný úvazek už jsem dělala dost dlouho na to, abych věděla, že by byla chyba oblékat si tam čisté oblečení. Ve skutečnosti jsem byla přijata jako asistentka pedagoga, zejména pro děti s poruchami učení, jako je dyskalculie a dyslexie. Podle smlouvy moje práce spočívala v tom, že jsem s nimi znovu procházela učivo, k jehož zvnitřnění potřebovaly jiný a intenzivnější přístup než ostatní. Děti mě však na konci skoro každé směny přemluvily, abych zůstala v družině déle a hrála si s nimi.

Tu práci jsem milovala. Děti byly bezprostřední, upřímné a prostě samy sebou, protože okolní svět zatím neměl dost času na to, aby je zformoval do nějaké předepsané šablony.

Možná proto jsem k nim cítila takový bezmezný respekt – mnohem větší než k mnoha dospělým.

Abych byla upřímná, když jsem přijela do Windsbury, své studijní zaměření jsem si vybrala vlastně dost náhodou. Neměla jsem představu, co chci dělat, a tak jsem si prohlédla studijní programy bez složitých požadavků na přijetí. Moji pozornost – nebo spíše mé srdce – okamžitě upoutala speciální pedagogika. Dětem, které se nějakým způsobem vymykají takzvané normě, svět až moc často říká, že jsou příliš... komplikované nebo zkrátka příliš čehokoliv. Vyhlídku na to, že s nimi budu moct pracovat a ukázat jim, že je to chyba světa, a ne jejich, ve mně poprvé po dlouhé době vyvolala pocit, že něco dokážu změnit. Ještě jsem si nebyla jistá, co přesně bych chtěla s titulem dělat, ale čím déle jsem pracovala ve školní družině, tím jistější jsem si byla, že jsem na správné cestě.

Přes zaschlou barvu jsem si zapnula manšestrovou bundu a obešla další louži. Někdy jsem se snažila přesvědčit ostatní, aby se mnou šli touhle zkratkou, ale obvykle jsem se setkala s odporem. Helen a Avery odrazoval fakt, že na bráně bylo napsáno *soukromá cesta*, May se obávala, že by mohla obtěžovat majitele tím, že by šla přes jejich pozemek – navzdory tomu, že byl očividně *zcela neobydlený* – Beckett a Sienna to nechtěli přiznat, ale děsili se, že uvíznou v bažině, a Eden... ani si nepamatuji, že bych s ním někdy byla sama v takové situaci. I když jsem ho kromě Maxtona znala nejdéle ze všech spolubydlících, měla jsem pocit, že ho *znám* nejméně. Čas nemusí jít nutně ruku v ruce s intenzitou, a přestože jsme se znali už dva a půl roku a přes rok jsme spolu bydleli, měli jsme s Edenem stále spíš povrchní vztah. V posledních měsících alespoň čas od času rozšířil komunikaci s námi nad hranici dvou slov, přesto jsem ani teď neměla pocit, že bych našemu mladému knihomolovi nějak zvlášť rozuměla. Zpočátku mě to frustrovalo, ale teď už jsem s tím smířená.

Někdy jsem si představovala, že s každým člověkem, kterého potkáme, skočíme do jakéhosi bazénu. A s některými i po letech známosti zůstaneme plavat na hladině a v tak širokých kruzích kolem sebe, abychom neriskovali, že se o sebe byť jen otřeme.

Takové vztahy byly méně komplikované, ale také méně důležité. Nezanechávaly žádné stopy, když jste bazén opět opustili. Vzpomínky na ně vybledly stejně rychle jako stopy vody na plavkách.

Občas jsem si přála, aby existoval jen tenhle druh známostí. Jenže ony tu byly i ty další případy: ty, kdy se ve zlomku vteřiny oba plavci rozhodnou se potopit. Jen tak, bez nějakého rozpačitého plavání kolem sebe, aniž by se zhluboka nadechli, bez záchranných kruhů a kyslíkových masek. Beze strachu.

S některými lidmi bylo potápění jako instinkt. Ten pocit byl intenzivní, téměř opojný a ohromně nebezpečný. Věděla jsem, co se může stát, když se mu člověk poddá. Jak tenká je hranice mezi potápěním a potopením se. Co vás to může stát, když to risknete. Čím hlouběji jste se potápěli, tím těžší bylo vzpomenout si na cestu k hladině a na možnost opustit bazén. A nejhorší bylo to, že jakmile jste se jednou dotkli dna, zanechali jste tam část sebe, i když jste zase vyplavali na hladinu. Proto jsem se dlouhá léta v takových bazénech držela při okraji – zejména v těch, kde jsem cítila největší touhu se ponořit. Stala jsem se mistrem povrchních přátelství, naučila jsem se být tu pro druhé, aniž bych se jim vydala všanc. Jen v jednom bazénu jsem si dovolila se ponořit, sice ne až na dno, ale mnohem hlouběji než obvykle. Nebylo to vědomé rozhodnutí. S Maxtonem to prostě bylo od začátku takové. Takové *jiné*.

Možná proto mě nikdy nepřekvapilo, že byl jediný, kdo vždycky souhlasil s tím vzít to touhle zkratkou. Pokaždé se u plotu zastavil, aby si sundal boty a ponožky, pokaždé mi

cestou vysvětloval, které rostliny kolem nás rostou, pokaždé jsem zapomněla jejich názvy dřív, než jsme dorazili k brance na druhé straně, nikdy jsem však nezapomněla, jak spokojeně se tvářil, když ty složité termíny vyslovoval. Nikdy jsem to neřekla nahlas, ale tyhle chvíle s ním byly ty nejlepší.

Když jsem procházela kolem jezírka, kde rostly některé z mých jmenovkyň, rozhodla jsem se Maxtonovi napsat. Otevřela jsem si v telefonu aplikaci a uviděla tři nové zprávy od různých lidí. Jedna od spolužačky Lauren: *Paul (určitě si ho pamatuješ – vysoký, blondatý, hraje na kytaru v kapele, nehorázně sexy) mě požádal o tvoje číslo. Dala jsem mu ho – myslela jsem si, že to bude v tvém zájmu... Pletu se?* Jedna od výše zmíněného Paula, Laurenina kamaráda, s nímž jsem se seznámila minulý víkend na večírku a mluvila s ním maximálně pět minut, které vyplnilo jen *ahoj* a nesmyslné usmívání.

Rozhodla jsem se, že jim oběma odpovím později. Lauren něco v tom smyslu, že bez ohledu na to, jak moc je někdo *sexy*, musí se mě stejně pokaždé zeptat, než mu dá moje číslo; Paulovi, že bez ohledu na to, co má v plánu, může na to zapomenout. Nesetkávala jsem se s přáteli svých přátel. To by totiž jistě vedlo k tomu, že by na sebe lidé naráželi i poté, co věci dospějí k nevyhnutelnému konci.

Místo toho jsem otevřela zprávu od otce. Byla to reakce na fotku obrázku, který jsem předtím nakreslila v družině, těsně před tím, než jsem byla napadena barvou na ruce: velmi abstraktní provedení mísy s ovocem.

Ukládám si tě jako Willow Picasso Piercová.

Pobavilo mě to, poslala jsem mu zpátky srdíčko, načež jsem otevřela chat, který byl v podstatě pořád mezi těmi nejaktuálnějšími.

Chceš slyšet novou anekdotu z družiny? Malá upoutávka: Co vznikne, když spojíš sedmileté dítě, prstové barvy, bílé tričko a nedostatek autority vůči asistentce?

Sotva jsem zprávu odeslala, Maxton se objevil online. Fajfky u mé zprávy zmodraly a já čekala na tři tečky, signalizující jeho odpověď. Místo toho se zase odpojil.

Svraštila jsem obočí.

Neříkej mi, že ta tvoje zelenina je pro tebe důležitější než tenhle nervy drásající příběh.

Tentokrát se nepřipojil vůbec, i když jsem si byla jistá, že cítí, jak mu mobil vibruje. Maxton mě nikdy vědomě neignoroval. Někdy se mě snažil zbavit polovičatou mrzutostí, ale nikdy mě doopravdy neposlal pryč. Zastavila jsem se pod větvemi buku, abych natukala další zprávu.

Dobře, jak chceš. Jen do toho a zlom mi srdce. Večer se ti pomstím šíleně podrobnou zprávou, já totiž vím, kde bydlíš, Craveno!

Jestli v něm něco vyvolá nějakou reakci, tak právě tohle. Stejně jako jsem já nemohla vystát přezdívkou, kterou mi přidelil, Maxton nemohl vystát tu, kterou jsem mu přidělila já. Od doby, co jsem v jeho pokoji našla výtisk *Tajné zahrady*, jsem ho občas škádlila jménem hlavního hrdiny, Colina Cravena. To, že *craven* znamená také *zbabělec*, byl takový příjemný bonus.

Byla jsem si jistá, že si Maxton zprávu přečetl na zamčené obrazovce, a doslova jsem viděla, jak protáčí oči, ale zůstal offline. S chrčením jsem si do uší vtiskla sluchátka, vybrala jeden ze svých playlistů, *Letní lehkost*, a vydala se k našemu sídlu.

Některé vůně si člověk zamiluje, až když je spojí se vzpomínkami. Dřív mi vůně levandule způsobovala bolest hlavy, ale od té doby, co jsem bydlela v Mulberry Mansion, jsem nemohla projít kolem obchodu s mýdlem bez příjemného pocitu na těle. Věděla jsem, co je důvodem: sušené svazky, které May rozvěšovala po domě spolu s dalšími bylinkami a květinami. Vůně, která se vznášela chodbami, se skládala

z tolika nuancí, že jsem je od sebe jen stěží rozeznávala. Když se spojily dohromady, tvořily jedinečnou směs, která ve mně pokaždé vyvolala stejnou měrou pocit lehké otupělosti a něžnosti. Vonělo to tu domovem.

Když jsem však dnes vstoupila do vily, zastínila ji jiná vůně: vůně čerstvě upečeného koláče. V břiše mi zrádně zakručelo, zula jsem si tenisky a nedbale je pohodila na hromádku vedle šatny. Helen se tu neustále snažila zavést nějaký systém, ale ten obvykle vydržel jen pár dní. Až příliš často se mi stávalo, že jsem omylem vklouzla do Averyiných obnošených tenisek nebo Sienniných bot, nebo jsem si až u vchodu uvědomila, že mám na sobě Beckettovu džínovou bundu, která měla stejnou barvu jako ta moje.

Přestože jsem měla sedm spolubydlících, věděla jsem, ještě než jsem přešla práh kuchyňských dveří, koho tam najdu. Po roce společného bydlení byla vůně koláče nevyhnutelně spojena jen s jedním jediným jménem.

„Už jsem ti někdy řekla, jak moc tě mám ráda, May Littleová?“

May se ke mně otočila a usmála se. Oválný obličej měla zarudlý od žáru z trouby a drdůlek smotaný z vrchní části vlasů vypadal rozčuchaně. „Pokaždé když něco peč.“

„No, jsem holt taková jednodušší duše.“ S úsměvem jsem odložila tašku a přešla ke kuchyňské lince.

Kdybych měla ve zvyku objímat lidi na uvítanou, May by byla první, koho bych objala. Představovala slunce ve vesmíru naší vily. Nikdy jsem nepoznala nikoho s tak vřelou a ryzí povahou. Jako by byla víc srdce než člověk.

„Nové triko?“ zeptala se pobaveně, poodešla k oknu, na něž zvenčí dotírala švestka, a otevřela ho. Před několika týdny jsme její plody zpracovali do listového koláče a marmelády. Musela jsem však přiznat, že mě víc nadchly úkony, které následovaly až potom. Nebyla jsem nijak dobrá kuchařka ani pekařka, ale byla jsem výborný jedlík.

„Ne, jenom památka na obyčejné drzé děti.“ Rozpačitě jsem ze sebe sundala Maxtonovu manšestrovou bundu a přehodila ji přes stoličku. Jeho oblečení bylo jediné, které jsem si půjčovala záměrně. Líbila se mi vůně zahrady a pocit zanoření se do prostorné látky. Nikdy jsem ho o svolení nežádala, a on, když mě v něčem svém viděl, nikdy nic neřekl. Nejspíš mu to bylo jedno.

Maxtonovi bylo mnoho věcí jedno, protože se se vším dokázal smířit.

„Chápu. Každopádně jsi tu právě včas. Zkousím něco nového, čokoládový koláč s whisky. Obávám se, že to bude opilé trochu víc, než jsem plánovala.“

Nadšeně jsem se posadila. „To zní skvěle.“

Bylo to zvláštní, ale někdy jsem si říkala, že May v mém životě představuje to, co by nejvíc odpovídalo postavě ideální matky. Tedy ne té moje. Od mých čtrnácti let, co moje vlastní máma tátu a mě opustila a odešla se svým šéfem, jsme se stýkaly jen sporadicky. Ale ani předtím se o ní nedalo říct, že by voněla po buchtách, láskyplně se vyptávala, jak se mám, a byla tak chápavá jako moje současná spolubydlící.

„Myslela jsem si, že to řekneš.“ Vzala ze skříňky květovaný talíř a sáhla po noži na dort. Na tváři jí ulpěl pruh mouky a zpod něj vykukovaly bronzově zbarvené pihy jako pozůstatky posledních slunečných měsíců.

May vždycky představovala naše světlo, ale od té doby, co byla s Wesleyem Hastingsem, jednoduše zářila. Nikdy jsem nikoho neviděla tak zamilovaného jako ji. Tedy samozřejmě kromě Wese. Neustále na May zíral, jako by ji viděl poprvé, a s úžasem se ptal sám sebe, jak něco tak krásného může vůbec existovat. Bylo to opravdu roztomilé, ale také dost vyčerpávající. Strpět ty dva bylo snad ještě náročnější než dívat se na náš domácí páreček, a to i přes to, že tu Avery i Eden oba bydleli, a my jsme tedy často byli svědky toho, jak si spolu vrkají. Byla jsem za ně všechny ráda, ale stejně

jsem vždycky, když jsem je viděla spolu, pocítila ten svíravý pocit v hrudi.

May přede mě postavila talíř a já prsty oddělila kousek koláče a strčila ho do pusy. Slastně jsem vydechla. Moučník byl teplý a sladký, zároveň jsem v něm ale cítila mírně štiplavý nádech alkoholu.

„Perfektní,“ zhodnotila jsem to. „Před kým vším se mám mít na pozoru, aby mi ho nikdo nesnědl?“

May se usmála a utěrkou z pracovní desky setřela pár drobků. „Nemusíš se bát žádné velké konkurence. Beckett je v obýváku, ale nemá hlad. Má špatnou náladu, myslím, že se s Audrey zase pohádali.“

Vrhla ustaraný pohled ke dveřím, já jenom protočila oči. Nebylo nic nového na tom, že se Beckett nepohodl se svou *neoznačujete-ji-za-moji-holku-i-když-se-vidíme-pětkrát-týdně-a-já-permanentně-stalkuju-její-instagram*. Beckett patřil k lidem, kteří se snažili sami sebe přesvědčit, že chtějí vést nezávazný milostný život, přestože pro něj ve skutečnosti nebyli stvořeni. Pod fasádou dobré nálady a přidrzlých poznámek se skrývalo poměrně romantické jádro. To byl jeden z důvodů, proč jsem na jeho flirtování se mnou od samého začátku nijak nereagovala. Nehledě na to, že – jak už jsem zmínila – největší chybou je začínat si něco s někým, komu se později nemůžete vyhnout.

„A zbytek?“

„Sienna a Helen jsou ještě venku, Avery a Eden jsou na hoře a... mají svůj program.“ May se po tvářích rozlil jemný ruměnek a já se ušklíbla.

„Takže jsi zase musela prchnout ze svého pokoje, protože má moc tenké stěny, co?“

Avery a Eden se seznámili jako teenageři, a od té doby, co spolu začali znovu chodit, jsem měla často pocit, že do toho období zase upadli. Nemyslela jsem tím jen to, že se neustále navzájem dotýkali, ale hlavně to, že navenek vždycky

působili, jako by si byli neochvějně jistí svou společnou budoucností. Jenže nám všem už bylo dvacet a věděli jsme, že vztahy netrývají věčně. A neměnilo na tom nic ani to, že Eden, když si myslel, že ho neslyšíme, Avery tajně oslovoval *Ever*.

„Tak jim řekni, že máš díky nim permanentně živou show,“ navrhla jsem May s plnou pusou.

Vytřepala utěrku nad dřezem. „Jenže já na rozdíl od tebe nerada uvádím lidi do rozpaků“

„Chceš, abych jim to řekla já?“

„Ne.“ May se na mě přísně podívala. „Ani jedna z nás jim nic neřekne a prostě jim to budeme přát, ano?“

„Pro mě za mě.“ Pokrčila jsem rameny, přitiskla palec na zbytky drobků a olízla si ho. „Co bych to byla za člověka, kdybych někomu nedopřála jeho každodenní orgasmus?“

May vystřelila do tváří další barva a věnovala mi pohled, který oscilloval mezi pobavením a rozpaky. „Willow, prosím.“

Zasmála jsem se. May o takových věcech mluvila jen nerada. Přestože je sama dělala, to jsme věděli všichni. Mohla jsem jí říct, že mi Avery často dělala společnost v našem koupelnovém K-klubu, když byl Wes u May a Avery měla pocit, že je odposlouchává, když dělali něco příliš intimního, ale nechala jsem to být. Věděla jsem, že všichni mají za to, že vždycky říkám, co si myslím, bez ohledu na city druhých, ale nebyla to pravda. Byla jsem upřímná a přímá, ale to neznamenal, že nedokážu držet jazyk za zuby. Alespoň jsem se snažila.

„Už mlčím,“ řekla jsem a mávla rukou tak silně, až na podlahu odletělo pár drobků. Pokud jsem se nemýlila, stejně jsem dnes byla na řadě s úklidem společných prostor. „Když už jsme u toho, kde je Hastings?“

„Prosila jsem tě, abys mu tak neříkala.“

„Taky už to před ním nedělám. Ale on opravdu je Hastings, i když by na to někdy nejraději zapomnul.“

May si povzdechla, ale neodporovala. Wes sice byl milionářský synek, který na rozdíl od jiných stál nohama na zemi, ale to nic neměnilo na tom, že jím pořád byl. Nikdy v životě si nemusel dělat starosti s platbou dalšího nájmu nebo s tím, čím se bude živit. Jeho rodinné jméno představovalo záchrannou síť, která se pod ním rozprostírala od jeho narození. Pohrdala bych jím ještě víc, kdyby s ním May nebyla tak moc šťastná.

„Podniká něco s Lukem.“ May ukázala na můj talíř. „Dáš si ještě?“

„Já už ne, ale vzala bych jeden Maxovi na zahradu.“ Pohledem jsem zabloudila k oknu, za nímž mezery ve větvích švestek odhalovaly zelené houští. „Jak ho znám, bude tam bez jídla už celé hodiny. Jestli na něj nedáme pozor, jednou tam padne hlad. A budme upřímní – nikdo jiný než sám Maxton se v tom podrostu nedokáže zorientovat tak dobře, abychom ho zase našli.“

„Maxton tu není.“

Zmateně jsem se podívala na hodiny nade dveřmi. Bylo něco po páté, poslední seminář mu skončil před třemi hodinami. Obvykle chodil domů hned po škole. Ještě předtím, než jsme se přihlásili do projektu bydlení, jsme s Edenem byli jeho nejlepší přátelé, a i když se teď přátelil i s ostatními spolubydlicemi, s kýmkoliv dalším udržoval spíše povrchní kontakt. „To znamená?“

May vytáhla z lednice karafu s limonádou a oběma nám nalila. „Nevím, ale říkal, že s námi dneska nebude jíst.“

Vděčně jsem přijala sklenici s pitím, zatímco se moje mysl snažila pochopit to, co mi právě May sdělila. Maxton mi neřekl, že by dnes měl něco v plánu. Sice jsme se spolu nikdy nebavili o tom, co chceme který den dělat, ale nějakým způsobem jsme vždycky věděli, kde ten druhý je. On to věděl, protože jsem mu pořád psala, já to věděla, protože trávil devadesát procent svého volného času na zahradě.

V posledních týdnech se často stávalo, že byl... pryč. Hledala jsem ho venku, abych později zjistila, že ještě ani nepřišel domů, klepala jsem na dveře jeho pokoje, abych ho našla prázdný, seděla jsem s ostatními u jídelního stolu a zírala na jeho prázdnou židli. Později obvykle utrousil, že měl něco ve škole nebo že byl někde venku, tím svým typickým tónem, který dával najevo, že se mu o tom nechce mluvit. A já to respektovala, jak jen to šlo, ale stejně mi to bylo nepříjemné. To, že dnes celé hodiny ignoroval mé zprávy, ale May se přitom svěril, že bude pryč, mě trápilo víc, než jsem si dokázala vysvětlit.

„A kde teda vězí?“ zeptala jsem se stísněně.

„Je to *tvůj* nejlepší kamarád, ne? Jestli to neřekl tobě, tak mně už vůbec ne.“

Odfrkla jsem si místo odpovědi a otřela citronová vlákna z okraje sklenice. *Můj nejlepší kamarád, který se v poslední době dělá dost vzácným. Obvykle ho musím celé dny prosit, aby se mnou šel někam mimo jeho čtyři zelené stěny, a teď je tak často pryč a tráví čas... no jo, čím vlastně? Potuluje se po univerzitě? Setkává se s lidmi, které nám nechce představit?*

„Možná by ses na to měla zeptat jeho, ne mě.“ Bože, měla jsem May opravdu ráda, ale ten její něžný chápavý tón mě teď jenom víc rozčílil.

„Jako bych to už neudělala. Sama víš, jak umí být skoupý na slovo.“

„Hm.“ May si setřela mouku z tváře a zaváhala. „*Skoupý* možná není to správné slovo. Možná o tom nechce mluvit, protože ví, jak bys na to zareagovala.“ Odkáslala si a odvrátila se ke dřezu. Pozdě.

Měla jsem instinkt na tajemství, na věci, které měl někdo na jazyku, ale raději je spolkl, než aby je vyslovil nahlas, na šepot za zdmi a myšlenky ukryté za pohledy. Ne vždycky jsem rozuměla tomu, co je to za tajemství, ale vždycky jsem si všimla, když tam nějaké bylo. A tady něco bylo. Něco

velkého, jasně rudého, významného. Sedělo to přímo tam, za Mayiným lehce svraštělým obočím.

Prudce jsem se zvedla ze stoličky a vystartovala na ni: „Ven s tím. Co o tom víš?“

„Vůbec nic.“

„May, ty jsi ta nejhorší lhářka na světě. A já jsem ten nejtvrdohlavější člověk v tomhle baráku. Oběma nám je jasné, jak tohle skončí.“

Neochotně se ke mně otočila. „Ale já opravdu nic nevím. Jen... no, Wes něco naznačil.“

„A co?“ V hrudi se mi vytvořil malý uzlík, cítila jsem ho velmi zřetelně – klubko úzkosti, zvědavosti a napětí. Wes u nás nepobýval zas tak dlouho – jak mohl o Maxtonovi vědět něco, co jsme nevěděli my?

„Říká ti něco *Společnost tichých buřičů*?“

Zmateně jsem na ni zírala. Tohle slovní spojení bylo tak naprosto vzdálené všemu, co jsem si spojovala s Maxtonem, že jsem absolutně nechápala, co to s tím má společného.

„Ti směšní týpci, kteří si říkají elita univerzity? Jasně, žijí pro to, aby se o nich všude šušovalo – přitom druhým zakazují, aby o nich mluvili, protože jsou prý *tajný spolek*.“

Přiznávám, že jsem o tomhle bratrstvu věděla nejspíš víc než většina lidí v kampusu. Bylo to proto, že jsem si ráda povídala. A něco, o čem se nesmí mluvit, bylo na večírcích nejoblíbenějším tématem hovoru. Nevěděla jsem přesně, kdo všechno v tom tajném spolku je, ale byla jsem si jistá, že se nechci stýkat s nikým z nich. Na škole existovali jedinci, kteří by dali ruku za to, aby se do takové elitní skupiny dostali – a pak také ti, kteří by na nabídku členství ukázali nanejvýš zdvižený prostředníček. Počítala jsem se mezi ty druhé.

„Wes se zná s pár lidmi, kteří jsou jejími členy.“

„Jak překvapivé.“ Pokud by bratrstvo plné bohatých týpků někoho rádo přivítalo ve svých řadách, byl by to Wesley Hastings. Vlastně mu to sloužilo ke cti, že o ně nejevil zájem.

„On sám není žádným příznivcem toho, co dělají, ale přidali se k nim někteří jeho staří přátelé. Jednoho z nich, Keenana Halla, viděl Wes před pár týdny v kampusu – viděl ho s Maxtonem.“

Čekala jsem, co se dozvím dalšího, ale May se na mě jen dívala a čekala. Pořád jsem nechápala, na co naráží. „To přece nic neznamená. Chci říct, že Maxton sice není žádný magnet na lidi, ale tu a tam se s někým může dát do řeči.“

Popotáhla si světle žlutou stuhu na šatech. „Jasně. Já jen... Wes říkal, že když se Maxtona na Keena zeptal, reagoval dost divně. A onehdy, když jsme s Wesem přijeli z Paříže, jsme na Maxtona natrefili, jak se právě vrací domů. Byl celý od inkoustu.“

„Cože?“ Jediné, čeho jsem si ten den všimla, bylo, že Maxton přišel pozdě. Myslela jsem si, že na zahradě ztratil pojem o čase, ale ne že... *ano, co?*

„Vypadal, jako by na něj někdo vylil celý sud barvy. Když jsem se ho na to ptala, nijak to nekomentoval, ale Wes mi později vysvětlil, že něco podobného už kdysi viděl. *Společnost tichých buřičů* někdy takhle vyhlašuje své kandidáty.“

Znechuceně jsem se ušklíbala. „Tím, že je polijí sudem inkoustu?“

May jen přikývla a znovu se na mě podívala – jako by čekala, až mi konečně dojde, na co naráží. Udělala jsem to, pomalu a neochotně, protože všechno uvnitř mě se té nesmyslné myšlenky bránilo.

„To je úplně absurdní,“ podařilo se mi nakonec říct. „Vždyť se tu bavíme o Maxovi. O našem Maxovi. O Maxovi, který raději tráví čas s kytkami než s lidmi. O Maxovi, který při kreslení používá špunty do uší, protože i samotný *dům* je na něj moc hlučný. O Maxovi, kterého se mi už přes dva roky nedaří přesvědčit, aby se mnou zašel někam do klubu. Ten by nikdy neměl zájem vstoupit do bratrstva, které ho zavazuje trávit volný čas ve stádu elitářských idiotů.“

„Taky si to nedokážu představit a možná na tom ani nic není. Jen je to prostě trochu divné, nic víc.“ May nad tím mávla rukou, ale v jejích zelených očích byl stále vidět stín obav.

To samo o sobě nebylo nic nového, May si dělala starosti pořád.

Ale tentokrát jsem cítila, jak se část toho pocitu přenáší i na mě. Protože tady šlo o Maxtona. A protože Maxton vlastně nebyl někdo, o koho by si někdo mohl dělat starosti – jednoduše proto, že si je skoro nikdy nedělal *on sám*.

„Ptala ses ho na to?“

„Ne. Měla jsem pocit, že o tom nechce mluvit, a nechtěla jsem být moc dotěrná. Jestli nám o tom bude chtít něco říct, pak nám to někdy řekne sám, ne?“

„Hmm.“ Natočila jsem si pramen vlasů na prst a přemýšlela o tom, jak jsem v prvním roce našeho přátelství ani nevěděla, kdy má Maxton narozeniny. Kdybych náhodou nezahlédla jeho občanku, nejspíš bych to nevěděla dodnes. Také jsem si vzpomněla, že jsem se o jeho operaci zubu moudrosti dozvěděla až loni na jaře, protože jsem se po dvou dnech, kdy se ozýval jen podivně sporadicky, neohlášeně objevila na jeho koleji a našla ho tam s oteklým obličejem. V obou případech jsem se ho zeptala, proč mi to tajil, a on v obou případech protočil oči a pronesl: *„Není to žádné tajemství, jen to nebylo nic důležitého.“*

To byl Maxton. Měl – co se týkalo jeho osoby – tu nejširší definici nedůležitosti, jakou jsem znala. Všechno si nejradši dělal sám, raději měl skutky než pouhé řečnění o nich, o pomoc žádal, jen když věděl, že ji opravdu potřebuje. Maxtonova vnitřní jistota představovala tak pevný základ, že k jeho udržení nepotřeboval už nikoho dalšího.

Právě proto jsem se do jeho soukromých věcí vměšovala jen málo a také... méně, než mi bylo milé. Ale tohle bylo něco jiného. Dokud existoval byt jen náznak šance, že Maxton má něco společného s tímhle obskurním společenstvím,

nemohla jsem to ignorovat. Možná měla May pravdu a Maxton o tom opravdu nechtěl mluvit. Bohužel si na to ale vybral špatnou nejlepší kamarádku.

May mě ostražitě pozorovala a pak si tiše povzdechla. „Chystáš se ho na to zeptat, že jo?“

Jen jsem se ušklíbla a sáhla po noži, abych si ukrojila další kousek koláče. Na zbytek večera budu nutně potřebovat něco, co mi obalí nervy.

KAPITOLA 3

MAXTON

V šachu existuje mnoho různých zahajovacích tahů, ale na začátku partie si vždycky musíte položit stejnou otázku: *Co jsem ochoten obětovat, abych se dostal tam, kam chci?*

Přemýšlel jsem o tom hodinu a půl. O ceně, kterou mě tohle stálo: můj čas, důstojnost, nervy i sebeovládání – neustále jsem totiž kolísal mezi zíváním, smíchem a odfrkáváním.

Čím déle jsem poslouchal mladíka vepředu oblečeného do popelavě šedého trika, tím absurdnější mi všechno na té situaci připadalo. Pohledem jsem sjel od vyšívaného emblému na jeho náprsní kapse – šestiúhelníkového erbu se zahnutým S uprostřed – přes opěradlo jeho dřevěné židle až ke sloupu vedle něj, který se táhl až ke stropu. Byl zdobený ornamenty v krémové barvě a připomínal mi stropy v Mulberry Mansion.

Nejsem ten typ člověka, kterému by se nějak extra stýskalo po domově, ale v tomhle okamžiku bych se nejraději zvedl a odešel do vily. Opustil bych tuhle budovu, která pro mě ještě před pár týdny byla jen letmým obrazem na okraji kampusu skládajícím se z temně rudých cihel, divokých lián a masivních vstupních dveří. Jel bych autobusem na konec města a odtud bych šel pěšky směrem k lesu, kde bych si zul boty a holými chodidly vnímal, jak se zemitá cesta mění ve změť mechu, listí, větví a zemního lišejníku, až bych došel na svěží trávník v zahradě vily. Prsty bych pohladil poslední rozkvetlé hlavičky hrachoru a dlaně bych tiskl na kůru jabloní, dokud by jejich drsný povrch nevytlačil drsnost z mých myšlenek.

Vrátil bych se *domů*.

Místo toho jsem se přinutil dál pevně upírat zrak na tvář toho chlápka, který na nás už půl hodiny mluvil – na mě a šest dalších kluků sedících na židlích kolem mě. Jejich výrazy kolísaly mezi soustředěním, fascinací a strachem a já se divil, že nic z toho necítím. Že vlastně zase necítím vůbec nic.

Čím slavnostnější byl mladíkův tón, tím silnější jsem cítil nutkání zavřít oči. A zacpat si uši. Obvykle jsem rád nechával druhé mluvit. Nevadilo mi, když ostatní řešili věci, které mě nezajímají, nebo když se mi nelíbil jejich názor. Bylo jednodušší přestat poslouchat než se snažit někoho přimět, aby zmlkl. Jediným problémem bylo, že teď jsem si nemohl dovolit být duchem úplně nepřítomný. Na to tohle bylo až moc důležité. Nebo alespoň mělo být.

S vypětím všech sil jsem obrátil pozornost zpět na blondáka, který mezitím vstal a přecházel před námi sem a tam: Sebastian „Bash“ Allington, čtyřadvacetiletý student magisterského oboru ekonomie, nejmladší syn rodiny vlastníci jednu z nejúspěšnějších stavebních firem v Anglii. Věděl jsem to, protože se nám on a jeho *bratři* představili předtím, než si naproti nám sedli. Celá řada plná šedi a peněz, patnáct mladých mužů v trikách popelavé barvy a s téměř totožnými výrazy ve tvářích, v nichž se střídala nuda a vážnost: současní členové *Společnosti tichých buřičů*.

Až do minulého semestru byl pro mě tenhle název jen stínem slov, který jsem občas viděl prohánět se po kampusu. Nic, za čím bych se vědomě hnál, protože mě jeho obrysy nijak zvlášť nezajímaly. Polotajné studentské bratrstvo, které bylo podle vyprávění ostatních spojováno s elitářským chováním a přehnanými přijímacími rituály – zavánělo to dramatem, problémy a velkým hlukem. Třemi věcmi, které jsem z duše nesnášel. Kdyby mi někdo před půl rokem řekl, že jednoho dne budu sedět v jejich spolkovém domě a účastnit

se přijímacího pohovoru, nevěřil bych tomu. Vlastně jsem tomu ještě pořád nevěřil. Nicméně teď jsem tu byl.

„Pochybuji, že někdo z vás zná řeckou mytologii,“ Bash se odmlčel a očima putoval po našich tvářích. Nikdo ani nemrkl, jako by se obávali, že poruší nějaké nevyslovené pravidlo a budou vyhozeni.

Z dopisu, který jsme dostali před několika týdny, jsme přitom všichni věděli, k jakému dobrodružnému mýtu tahle řeč povede.

„V řecké mytologii začíná existence bohem Chaosem, který přivedl k životu další bohy. Jedním z nich byla Gaia, bohyně země, která stvořila Úrana, boha nebe, a s ním dvanáct Titánů. Šest mužských a šest ženských božstev, která se svému otci stala trnem v oku. Snažil se jich zbavit, ale nakonec jeho samotného připravil o moc jeho nejmladší syn Kronos. S pomocí svých sourozenců se ujal vlády nad světem. Tato éra je označována jako Zlatý věk. Éra štěstí, která skončila, když byli Titáni poraženi svými vlastními potomky. Když si naši bratři zakladatelé pohrávali s myšlenkou vytvořit toto sdružení, objevili tento mýtus. V té době jich bylo přesně šest, stejně jako mužských Titánů, a oni tuto shodu vzali jako dobrý podnět. Pobídku, aby se nespokojili s obyčejným životem. Pobídku k tomu, aby chtěli víc, aby *byli* víc. Měli k tomu nástroj, protože stejně jako my všichni byli bohy mezi lidmi.“ Další umělá, teatrálně dlouhá pauza.

Zběžně jsem si přejel rukou rty, protože mi v nich cukalo. Za jiných okolností bych tuhle metaforu považoval za vtip, ale jediný pohled na tváře bratrů ze spolku a kandidátů mi stačil, abych to pochopil: oni to myslí vážně.

„Takže, čím se liší člověk od boha?“ Bash se opřel o sloup šikmo přede mnou.

Od Keenana jsem věděl, že Bash je už druhým rokem předsedou spolku. Z jeho monotónního hlasu bylo patrné, že tuhle řeč pronášel už mnohokrát.

„Mohl bych mluvit o slávě a moci, o síle a solidaritě. Ale raději vás necháme, abyste sami přišli na to, co to znamená být jedním z nás. Výzvy, které před vás postavíme, vás donutí vzepřít se společenským konvencím i vašim vlastním obavám. Šest výzev, šest příček žebříku, které je třeba zdolat, abyste se nakonec možná stali vyšší bytostí. Předem vás upozorňuji, že opustit své staré já pro vás bude znamenat nejen fyzickou, ale především psychickou bolest. Musíte si uvědomit, že váš starý život je pro vás příliš těsný, a buďte připraveni se z této ulity vyloupnout.“

Beru to zpět: to snad ani nemohou myslet vážně. Přitiskl jsem si ruku pevněji na ústa, zatímco Bash metaforu rozvíjel ještě zbytečněji a dramatičtěji dál. Když jsem pocítil, jak mě v krku šimrá smích, v kapse mi zavibroval mobil. Zašmátral jsem po něm, reflexivně otevřel aplikaci a očima spočinul na Willowině jméně. Každý den mi posílala spoustu zpráv a většina z nich byla v podstatě bezvýznamná, přesto pro mě byly vždycky důležité.

Chceš slyšet novou anekdotu z družiny?

Koutky úst se mi vyhouply do úsměvu a tentokrát jsem si ho bez zábran dovolil. Než jsem si stačil dočíst zbytek zprávy, ozvalo se zleva odkašlání. Student na židli vedle mě našťavaně sraštil obočí, aniž by mi věnoval pohled.

Stejně jako těch patnáct mužů vepředu patřili i ti, kteří tu dnes byli poprvé jako já, k nějaké části britské vyšší třídy nebo alespoň pocházeli z něčeho, co by se dalo označit za bohaté poměry. Byl to ten typ lidí, kteří poznají, když nejste jedním z nich. A já k nim nepatřil a nikdo si to neuvědomoval víc než já sám.

Život je jako nekonečná řada nejrůznějších rozcestí. Ale to, že se cesta rozvětňuje, vždycky neznamená, že cesty vedou úplně opačným směrem. Existují i cestičky vyšlapané, také, které vedou stejným směrem jako hlavní cesty, ale jsou kamenitější, zarostlejší a nepohodlnější. Cestičky, z nichž

člověk skrz houští čas od času zahlédne hlavní trasu. Znovu a znovu se před námi míhá, ten roztřepený obraz něčeho, co mohlo být naším životem, kdybychom nikam neodbočili – ať už z vlastní vůle, nebo z donucení. Sedět tady bylo jako dlouhý pohled stranou, tak intenzivní, že se mi ten obraz vypálil do očí, i když jsem se snažil znovu se soustředit na svou cestu. V tu chvíli jsem ovšem ani neměl pocit, že bych ji pod všemi těmi kořeny dokázal rozpoznat.

Vypnul jsem na telefonu funkci vibrací a chystal se zamknout obrazovku, když vtom přišla další zpráva. Z čísla, které mi nevykouzlilo úsměv na tváři, ale naopak způsobilo nepříjemné sevření v hrudi. To se ještě zhoršilo, když jsem text prolétl očima.

Nemůžu se dočkat, až nám o tom povyprávíš. Snaž se, ať na tebe můžeme být pyšní, ano?

Límeček mi byl najednou až moc těsný, popotáhl jsem si za něj a mobil strčil zpátky do kapsy. Uvědomoval jsem si, že obě, ale hlavně Willow, jen tak snadno nepřijmou, že je ignoruju. Ale také jsem si uvědomoval, že jí rozhodně nemůžu odpovědět. Nejen proto, že jsem byl obklopen bandou našponovaných mladých mužů a cítil na sobě Keenanův pohled, ale hlavně proto, že by se mě dříve nebo později zeptala na to, kde teď jsem. A byl tu jistý důvod, proč jsem jí o tom neřekl. Ani o téhle schůzce, ani o těch, které jsem s Keenanem v posledních měsících absolvoval, ani o incidentu s kbelíkem inkoustu před několika týdny. Žádala by po mně vysvětlení a já jí nemohl dát žádné, které by jí znělo aspoň trochu logicky.

Ani mně to často nešlo. Přesto to byla nejlepší možnost, nejsnazší cesta, nejmenší zlo.

„Obvykle máme přesně šest kandidátů na členství,“ pronesl Bash, když se mi podařilo na něj znovu zaměřit pozornost. Krátká pauza, jeho pohled se mi vpíjel do tváře. „Letos je vás sedm, to ovšem neznamená, že přijímáme víc jedinců

než obvykle. Máme zájem maximálně o tři z vás, o ty, kteří se nejlépe osvědčí. Nejde jen o vaše chování nebo o to, jak zvládnete své úkoly. Jde především o to, jací jste. O to, zda jste dost dobří na to, abyste k nám patřili. Řeknu vám to na rovinu: většina z vás taková není.“

Bashův pohled mě znovu přelétl a já musel potlačit úsměv ještě silněji. Jeho zjevný odpor ke mně byl tak očividný, že jsem to ani nemohl brát vážně. Kdyby jim záleželo na bezúhonném charakteru, společnost by si své kandidáty určitě nevybírala podle jejich genderu nebo stavu rodinného účtu.

„Uvědomte si jednu věc: vstup do našeho středu je slibem, který platí navždy. Kdokoliv se stane naší součástí, vstupuje do celoživotního svazku. Měli byste si být vědomi, jakou ctí, ale také povinností je být jedním z nás. Být součástí *Společnosti tichých buřičů* znamená být součástí něčeho velkého. Nikdo, kdo nás vidí zvenčí, nikdy nepochopí, co děláme nebo čím jsme jeden pro druhého a za čím si stojíme. Nikdo, kdo to nezažil, si nikdy neuvedomí, jaké to je být členem rodiny, která zahrnuje nejvýznamnější osobnosti této univerzity a může se pyšnit staletou historií.“

S každým slovem se Bashův slavnostní tón rozléhal a odrážel se od kamenných stěn. Chlapík sedící šikmo přede mnou se zachvěl a v očích toho, co seděl vedle mě, se rozzářilo něco, co vypadalo jako nezdravá směsice chtivosti a touhy. Bash se otočil na stranu a kývl na jednoho ze svých přátel, který vstal a přešel ke stolu na konci místnosti. Vrátil se s kartonovou krabicí v rukou a přistoupil k nám. Bash počkal, až si z ní každý z nás vezme jeden chytrý telefon. „Na těchto mobilních telefonech obdržíte instrukce k vašim zkouškám. Každý z vás dostane jiné a každý je musí splnit bez pomoci kohokoliv jiného. Pokud se dozvíme, že toto pravidlo porušíte, budou z toho plynout důsledky přesahující vaše vyloučení z přijímacího řízení. A věřte mi, že my se to vždycky dozvíme.“

Musel jsem odolat nutkání zeptat se, jaké ty důsledky vlastně budou. Bez ohledu na to, jak moc tihle studenti sami sebe považovali za důležité, v konečném důsledku šlo jen o hrstku kluků kolem dvacítky s nadprůměrným majetkem a zálibou v patosu.

Co by s námi chtěli udělat, utopit nás v inkoustu?

„Zkoušky jsou rozloženy do celého semestru. Když u jedné neuspějete, končíte. Pokud projdete, dostanete se do užšího výběru. Na konci semestru oznámíme, koho z vás přijmeme do našich řad. Ostatní okamžitě zapomenou, že kdy byli v naší blízkosti. Přesně o to tady totiž jde: o věčné zapomnění, nebo o věčnou památku.“

S úlevou jsem si uvědomil, že to zřejmě byla závěrečná slova. Zatímco se Bash vrátil ke svým bratrům a všichni kolem mě vstali, já chvíli hleděl na odraz své tváře na displeji mobilu. Letně opálená pleť, zářivé oči a pod nimi tmavé kruhy. Nevím, jestli jsem se někdy cítil sám sobě tak cizí jako právě v tu chvíli.

Když jsem se postavil, rutinně jsem rukou zašmátral po límci trika, který byl právě z toho důvodu trochu opotřebený. Vybral jsem si místo u okna, ale vánek, který sem pronikal otevřenou škvírou, váł jen slabě. S každou vteřinou v téhle místnosti jsem cítil, že se mi hůř dýchá. Musel jsem odsud konečně vypadnout.

„Irvingu,“ zastavil mě hlas dřív, než jsem došel ke dveřím.

Rezignovaně jsem zavřel oči a vynutil na tváři úsměv, pak jsem se otočil.

Keenan procházel mezi prázdnými židlemi, přímo ke mně. „Pojď,“ řekl tlumeně, když se přede mnou zastavil. „Zajdeme si ještě někam sednout a trochu si popovídáme.“

Sevrená hrud', falešný úsměv. Přikývl jsem. „Jasně. Rád.“

Do hospod jsem moc nechodil. Nebylo to kvůli tlumenému světlu, hudbě nebo alkoholu. Rád jsem se občas napil, i když

jsem si dával pozor, aby to nebylo tolik, abych se přestal ovládat. Letos v létě už proběhlo několik večerů, kdy jsem seděl se spolubydlícími na zahradě vily, někdy s vínem, někdy s pivem, jindy s přeslazeným koktejlovým výtvozem, který mi Willow cpala před nos, dokud jsem neodolal. Oficiálně proto, aby byla zticha, neoficiálně proto, aby se usmála tím svým neodolatelným způsobem, díky němuž bylo všechno lepší.

Přistihl jsem se, že si přeju, aby tu byla. Willow dokázala i naprosto nepříjemné situace už jen svou přítomností přeměnit ve snesitelné. Když jsem byl s Keenanem sám, s každou další minutou jsem cítil, jak se mi zesiluje napětí v hrudi. Pokusil jsem se ho zahnat douškem piva.

Keenan si vybral místo v zadní místnosti *Epilogu*. Žádná okna, jen tmavě natřené stěny a prostý dřevěný nábytek. Cestou do klubu se venku setmělo, vnitřek osvětlovalo jen mihotavé světlo nástěnných lamp a svíčky, která stála mezi námi.

Keenan cestou vyměnil spolkové triko za svoje a spolu se spolkovým znakem se z jeho rysů vytratila i stopa oné umělé obřadnosti. Zatímco si mě prohlížel, stále se však tvářil vážně. Nijak jsem se nesnažil navázat rozhovor. Na to už jsem ho znal dost dobře a věděl jsem, že tu nejsme bezdůvodně. Chce mi něco říct.

Otázka, kterou nakonec položil, mě však překvapila. „Umíš boxovat?“

„Kdysi jsem to zkoušel, ale už je to nějaký ten pátek,“ odpověděl jsem váhavě a myslel na sportovní kurz, který jsem absolvoval na univerzitě téměř před třemi lety. Spíše náhodou, protože byl jediný, kde bylo místo. Nebylo to nic pro mě. V hale bylo strašně dusno a mnozí účastníci byli až moc zapálení. Nejsem soutěživý člověk, nemám ambice být v něčem lepší nebo talentovanější než ostatní. Další důvod, proč bylo všechno na mé současné situaci tak ironické. Po jednom semestru jsem boxu nechal. Jediné, co mi to dalo,

bylo vědět, jak dát ránu pěstí, aniž bych si zlomil ruku, a také o mnoho cennější přátelství s Edenem, kterého jsem tam poznal.

„Tak teď je ten správný čas to zase oprášit,“ Keenan se na mě významně podíval.

Zamračil jsem se na něj. „Copak se ve spolcích neprovozuje šerm?“ Když jsem zjistil, co mě v tomhle semestru čeká, udělal jsem si malý průzkum. To byl také důvod, proč se mi ulevilo, když jsem se dozvěděl, jakým způsobem se bude potvrzovat náš výběr do spolku. A čekal jsem spíš prasečí krev než inkoust.

Keenan se pohrdavě usmál. „Tahle akrobacie s párátky není nic pro nás. Neexistuje čestnější a účinnější zbraň než mužská pěst.“

Rysy v obličejí mi ztěžkly natolik, že mě stálo veškerou sílu, abych si udržel tvář a nedal nic najevo. Odkáslal jsem si. „Takže společně trénujete?“

Přikývl, odhrnul si vlasy a odhalil modřinu na spánku. „Někdy pořádáme soutěže proti jiným univerzitám, ale většínou bojujeme jen mezi sebou. Nejde ani tak o samotný box, jako spíš o to, co o sobě odhalíš. O člověku se toho v ringu můžeš hodně dozvědět. A o sobě taky.“

Prstem se dotkl třásnité skvrny a já si nemohl nevzpomenout na tu, již jsem před pár dny zahlédl na Willowině krku. Viděl jsem ji jen krátce, jako prchavý stín, v noci sotva viditelný. V následujících dnech se ji Willow snažila schovat pod vlasy. Přesto jsem ten cucflek měl pořád před očima. Vypálil se mi do sítnice stejně jako jí do kůže. Všechno na něm bylo špatně. A na hovno. Absolutně na hovno.

Snažil jsem se soustředit se znovu na rozhovor. „Takže takhle testujete své kandidáty?“

Keenan potřásl hlavou. „Jen říkám, že by nebylo na škodu získat si výhodu tím, že trochu zapracuješ na svojí kondici. Děláš nějaký sport?“

„Chodím běhat, občas trochu posiluju. Nic zvláštního.“ Zdržel jsem se toho, abych mu řekl, že zahradničení je účinnější než jakýkoliv sport, který jsem kdy zkusil. Nikdy mě svaly na rukou po tréninku nebolely víc než po prořezávání jabloní u nás na zahradě. Lýtka jsem měl zpevněná, protože jsem každý den v lese i na zahradě nachodil několik kilometrů. A nedělalo mi problémy zůstat celé hodiny v dřepu, než mě začaly bolet stehenní svaly. Byl jsem fit jako nikdy předtím, měl jsem svaly, které bych jinak cíleně netrénoval, protože to prostě pro mě nebylo důležité. Zato zahrada v Mulberry Mansion pro mě důležitá byla. Znovu jsem se napil piva, abych potlačil nutkání se do ní vrátit.

„Dobře.“ Keenan zaváhal a pak ztišil hlas, přestože stoly kolem nás byly prázdné. Něco takového určitě zamýšlel, protože nechtěl, aby ho se mnou někdo viděl – nebo se mnou nesměl být viděn. Už před několika týdny mi řekl, že ostatní kandidáti by se neměli dozvědět, že je se mnou jeden ze členů v osobním kontaktu. Přitom já bych to, co bylo mezi mnou a Keenanim, určitě takto neoznačil. Kdyby to bylo na mně, určitě bychom spolu nikdy nevyměnili jediné slovo. Každopádně to byla ta nejvýznamnější společná věc, kterou jsem na nás dvou dosud upozoroval: ochota vlastní vůli podřídit vůli druhých. A možná právě to ze mě dělalo toho pravého člověka pro studentské bratrstvo.

„Poslyš, já ti nechci lhát. Bylo dost těžké přesvědčit ostatní, aby ti vůbec dali šanci,“ pokračoval zastřeným hlasem. Unaveně jsem se usmál. „To si dovedu představit.“

„Naštěstí mi Bash ještě něco dluží. Ale bude na tebe dávat zvláštní pozor. Při sebemenším přešlapu přiměje ostatní, aby hlasovali pro tvé vyloučení, bez ohledu na to, co řeknu já. A oni Bashe vždycky poslechnou. Je to rozený vůdce.“

„To jde vidět.“ Můj hlas zněl upřímněji a také posměšněji, než jsem měl v úmyslu. Odkášlal jsem si a mimoděk nahmatl místo na paži, které mi vždycky lehce pulzovalo,

když jsem se ho dotkl. Přitom byl inkoust pod látkou trika výrazně starší než ten, který jsem si před nedávnem nechal vylít na hlavu. Byly to jemně načrtnuté obrysy, celé to neza-
bírало víc než dva centimetry, ale pokaždé když jsem to viděl
nebo na to jen pomyslel, vybavila se mi tahle slova: *Chytrý
hráč přemýšlí, než začne táhnout. Buď tedy chytrý a přemýšlej,
než začneš jednat. Vždycky nejdřív myslí.*

Zhluboka jsem se nadechl. „Tak to bych se měl snažit,
abych mu nedal žádný důvod k tomu, aby se mě chtěl zbavit.“
*Samozřejmě žádný jiný kromě samotného faktu, kdo doopravdy
jsem.*

„Přesně tak.“ Keenan si mě prohlížel, zatímco jsem do
sebe na dva loky nalil půlku piva. „S těmi zkouškami bych
si vůbec nedělal starosti, pro někoho, jako jsi ty, to bude
snadné.“

Neptal jsem se, jak k tomu závěru dospěl. Nepřekvapilo
by mě, kdyby měl spolek dost kontaktů na to, aby si své po-
tenciální kandidáty důkladně prověřil. „Pořád mi neřekneš,
jak ty prověrky vypadají?“

Zvedl ruce. „Nezlob se, složil jsem slib.“

„Jasně. Vznešenost zavazuje, vzpomínám si.“ Podrážděně
jsem semkl rty a zakryl to dalším douškem. Alkohol mi ještě
o něco víc stáhl límec, ale i tak jsem si toho všiml velmi
zřetelně: Keenanovy nozdry se rozšířily.

Detail ve výrazu tváře, který byl tak nenápadný, že by ho
každý druhý nejspíš přehlédl. Já jsem si ovšem často všiml
drobností na lidech nebo situacích, které nebyly určeny mně.
Někdy to bylo užitečné, většinou jsem si toho ale ani nechtěl
všimnout. Z prostého důvodu – nic mi do toho nebylo.

Výrazy obličeje, gesta, hlasy, pohledy, dokonce i způsob,
jakým se kdo nadechoval, chodil nebo mlčel – to všechno
prozrazovalo víc, než by dokázala slova. Připadal jsem si jako
vetřelec pokaždé, když jsem takovými nechtěně odhalenými
skulinkami pohlédl pod něčí masku. Vhlédl jsem do něčeho,

o co se člověk nechtěl s nikým dělit. Možná proto jsem tak dobře uměl mlčet. Když nechtěně odhalíte tajemství, musíte si je také umět nechat pro sebe.

Proto jsem teď Keenanovi oplatil jeho sebevědomý pohled a snažil se ignorovat trhliny v jeho masce. Rozšířené nosní dírky, zrychlený dech, napjaté držení láhve od piva: Keenan byl podrážděný.

Chápal jsem proč. Byl jsem opravdu dobrý v mlčení, ale o to hůř mi šlo něco před druhými hrát. Nebylo pro mě těžké zůstat přátelský a klidný, ale předstírat silné emoce mi moc nešlo. Od chvíle, kdy mi Keenan nabídl, že mě navrhne do spolku, zřejmě čekal, až mu vyjádřím svou vděčnost, nadšení a euforii a... nevím, co jiného by se na tu situaci ještě hodilo. Problém byl, že já jsem nic z toho necítil.

Keenan se naklonil přes stůl. „Jestli to nehodláš brát vážně, měl bys to říct hned, Irvingu. Udělal jsem, co chtěli rodiče, a opravdu jsem šel na hranu, abychom kvůli tobě zmírnili kritéria. Nenuť mě, abych toho litoval.“

Výsměch mi prosákl do krku a hned se zase stáhl. „Nedělej si starosti. Víím, o co tady jde, a nehodlám to pokazit.“ „To doufám.“

Já taky, pomyslel jsem si. Ale jen jsem přikývl a přinutil se ho dál pozorně poslouchat. Celou dobu jsem si tiskl dva prsty do horní části paže, dokud jsem zpod kůže neucítil pulzování a v hlavě svůj hlas. Ať už jsem si o tom všem myslel cokoli, nechal jsem se do toho zatáhnout. Bylo načase se podle toho začít chovat. Být chytrý a vždycky přemýšlet, protože hned příští krok může být rozhodující.

V šachu v nejhorším případě stačilo jen několik málo tahů, abyste dostali mat. Pokud jste se na začátku nesoustředili, mohli jste prohrát celou partii předem. Sice jsem se sám nerozhodl do téhle hry vstoupit, ale byl jsem to já, kdo teď seděl před šachovnicí a zíral na figurky. Byl jsem hráč a byl jsem zodpovědný za každý tah.

Jediná otázka, kterou jsem si musel položit, zněla: *Co jsem ochoten obětovat, abych se dostal k cíli, který vlastně není můj?* Část mého já tušila, že na to existuje pouze jedna odpověď. Znal jsem ji, i když se mi pranic nelíbila: všechno.

KAPITOLA 4

WILLOW

Pokud jsou oči okna do duše, pak vlastní pokoj musí být vchodem do ní.

Maxtonův pokoj, stejně jako Maxton sám, vyzařoval až hmatatelný klid. Malý vesmír tlumených tónů a jemných akcentů. Černě natřená stěna nad jeho psacím stolem byla pokryta papíry: kresbami tužkou a pastelkami, náčrtý z jemných linek nebo kopiemi obrázků z jeho oblíbených botanických knih. A kromě těchhle papírových sourozenců celou místnost zdobily rostliny v terakotových nádobách nebo závěsných květináčích. Pokaždé když jsem otevřela dvoukřídlé dveře, které spojovaly naše pokoje, bylo to, jako bych otevřela okno do malé zahrady. Z Maxtonova pokoje do mého proudila zezeň – svěží a trpká zároveň. Nikdy bych to nepřiznala nahlas, ale tuhle vůni jsem měla raději než vůni naší venkovní zahrady.

Můj vlastní pokoj na mě naopak vždycky působil chaoticky, bez ohledu na to, jak moc v něm bylo uklizeno. Místo nočního stolku jsem používala věž z časopisů a jako alternativu pohovky tábor polštářů v rohu místnosti. Šatní skříň nahrazovalo několik volně stojících věšáků na oblečení, jejichž ramínka byla většinu času prázdná, protože jsem věci jednoduše přehazovala přes horní tyč. Psací stůl jsem neměla, protože jsem stejně nejraději seděla na zemi, ale místo si u mě našlo čalouněné křeslo z půdy, které jsem postavila k oknu. Nad postelí z palet na stěně natřené tmavě zelenou barvou visely výstřižky z cestovatelských katalogů. Když mě

Maxton navštívil, vždycky tuhle barvu sledoval. Měla jsem podezření, že je jeho oblíbená, protože mu připomíná jeho rostliny. Naše pokoje stály hned vedle sebe a byly stejně rozdílné jako my sami.

Po desáté večer jsem na chodbě zaslechla kroky. Z matrace jsem vyskočila ve chvíli, kdy se vedle v pokoji otevřely dveře. Krátce nato jsem slyšela, jak si na postel hodil batoh.

Se zkříženými rukama jsem vykročila k otevřenému průchodu. „Ahoj, cizinče.“

Maxton se mě nelekl, jen si povzdechl a otočil se ke mně. „Kolikrát jsme už mluvili o tom, že dveře necháme zavřené, když tu jeden z nás není?“

„Častokrát.“ I když jsem tomu pravidlu nikdy nerozuměla. Maxton měl, pokud šlo o soukromí, zvláštní priority. Nezdálo se, že by mu jakkoliv vadilo, když jsem u něj zaklepala a hned nato vstrčila hlavu dovnitř, nebo když jsem si bez ptaní půjčovala věci z jeho skříně. Ohradil se až ve chvíli, kdy jsem vnikla do jeho pokoje za jeho nepřítomnosti. Teď jsem vlastně ani tak daleko nezašla, zůstala jsem hezky na své straně. Alespoň do teď.

Rozvážným krokem jsem vstoupila do pokoje. „Problém je v tom, že už ani nepoznám, kdy tady jsi. Poslední dobou se z tebe stalo chodící tajemství, záhada na dvou nohách, případ pro *Akta X*.“ Posadila jsem se na jeho matraci, vytáhla nohy nahoru a uvelebila se do sedu se zkříženými nohama.

„O čem to mluvíš?“ zeptal se, stále klidně, ale možná přece jen trochu... ostražitě.

Nevinně jsem se na něj usmála. „No, pořád si říkám... jsi tady, nebo nejsi? Jsi někde venku s nějakými fajn lidmi, nebo s bandou nesympatických snobů? Jsi čerstvě osprchovaný, nebo... politý inkoustem?“

Zírali jsme na sebe, zatímco má slova prosakovala mezi námi a odnášela s sebou barvu z Maxtonových tváří. Bylo to zvláštní: nepochybovala jsem o tom, že mi May říkala

pravdu, přesto moje mysl pátrala po všech možných jiných vysvětleních. Jenže to, jak teď zareagoval – totiž vůbec nijak – mluvilo za vše.

Uběhlo několik vteřin, na chodbě byl slyšet Siennin smích a zvuky z jejího tabletu, v mém pokoji tikaly hodiny a my s Maxtonem jsme na sebe jen dál tiše zírali. Nebyla jsem dobrá v mlčení, ale ještě horší pro mě bylo se něčeho jen tak vzdát. A on to věděl.

Nakonec se odvrátil a přešel k dvojitému oknu. Rozevřel obě strany, panty zaskřípaly. Překvapilo mě, že s tím otálel tak dlouho. Maxton nesnášel uzavřené prostory a málokdy vydržel být v místnosti, jež by nebyla propojena s venkovním okolím. Domnívala jsem se, že právě proto tu má tolik rostlin a spí s otevřeným oknem dlouho do zimy.

„Kdo to byl? May nebo Wes?“ zeptal se po krátké pauze. Otočil se ke mně a opřel se o rám okna. Jeho výraz byl jako vždy neochvějně klidný. Bylo velmi těžké Maxtona rozčítit nebo z něj vypáčit vůbec nějaké emoce. Pokud jste ovšem nepatřili k onomu vzácnému druhu lidí, jako jsem byla já.

„Mám své zdroje všude. Nejsem si však jistá, nakolik jsou spolehlivé. Koneckonců představa, že by ses dobrovolně zapojil do těch nebezpečných rituálů, aby ses stal součástí nějaké přihlouplé party, nedává absolutně žádný smysl.“

„Když to říkáš.“

Protočila jsem oči a ztěžka se zvedla z Maxtonovy postele. Zastavila jsem se dva kroky před ním – ne tak blízko, abychom se dotýkali, ale dost blízko na to, aby se už nemohl vyhnout mému pohledu. „Takže na tom něco je? Opravdu se chceš přidat k té sektě?“

„Není to žádná sekta. Je to studentský spolek.“

„Takže ano?“ zeptala jsem se věcně.

Maxton pokrčil rameny a prošel kolem mě ke stolu.

Ohromeně jsem sledovala, jak usedá na židli a upravuje hromádku papírů s náčrtky. Uvědomila jsem si, že se mi

snaží dát najevo, že tím je věc uzavřena. Jenže já se jen tak nedala. Opřela jsem se o stůl a zírala na něj, dokud ke mně neochotně nevzhlédl.

„Takže to znamená ano. Řekneš mi laskavě proč?“

„Studentské spolky mají spoustu výhod, proto existují už celá staletí. Pokud budu znát ty správné lidi, mohlo by mi to otevřít vyhlídky na dobrou kariéru.“ Jeho hlas zněl bez emocí, jako by si ta slova předtím nacvičil.

Nevěřila jsem mu to. Nedávalo to žádný smysl. S Maxtonem jsme se sice nikdy moc nebavili o tom, co chceme dělat po škole, ale on nikdy nevypadal, že by si o budoucnost dělal nějaké starosti. Jeho obor mu dokonale seděl. Byl dobrý v prostorovém myšlení, uměl dobře plánovat a realizovat projekty, měl cit pro potenciál nevyužitých oblastí. To všechno dostatečně prokázal svým přístupem k zahradě Mulberry Mansion.

Pro Maxtona to nikdy nebyla nějaká obyčejná neprostopupná houština, ale od počátku nádhera plná možností, kterou je třeba jen trochu opečovat. Známký měl dobré, i když se neučil tolik jako někteří naši spolubydlíci. Ke svému vysokoškolskému studiu přistupoval stejně klidně jako ke všemu ostatnímu, co dělal. Možná proto, že věděl, že bude šťastný v mnoha zaměstnáních, stačí, když budou mít něco společného s přírodou. To, že se Maxton zajímal o *Společnost*, zkrátka nedávalo smysl, podobně jako to, že se ona zajímala o *něj*. Pokud vím, to potrhlé bratrstvo přijímalo pouze studenty z bohatých nebo nějakým způsobem významných rodin. A i když jsme s Maxtonem nemluvili o všem, byla jsem si jistá, že kdyby patřil do nějaké staré šlechtické rodiny, zmínil by se mi o tom.

Spolkla jsem první možné odpovědi. Teď nebylo vhodné vyzvídat. Maxton to sice nedával často najevo, ale dokázal být skoro stejně tvrdohlavý jako já. „Proč jsi mi to neřekl?“ zeptala jsem se místo toho a vyhoupla se na stůl.

Maxton kolem mě protáhl ruku, aby posunul šachovnici, která byla rozložená za mými zády. Dotkl se mě při tom v místě pasu a já se napjala. Okamžitě se zase odtáhl a od-sunul se na židli, aby mezi námi bylo víc místa. „Poslouchala ses teď během posledních několika minut?“

Dobrá, bod pro něj. Podívala jsem se přes rameno na šachovnici. Stála na úplně stejném místě od chvíle, kdy jsme se nastěhovali. Dokonce i figurky byly už přes rok na stejných pozicích – rozestavěné na hrací desce, jako by hra stále pokračovala. Snahu vymámit z Maxtona nějaké vysvětlení jsem už dávno vzdala.

V tu chvíli mi ta šachovnice připadala jako symbol, který představuje všechna temná zákoutí, do nichž Maxton nikoho nikdy nenechal nahlédnout. Zajímalo mě, kolik se toho uvnitř skrývá. A hlavně co. Nic, co bych si dokázala představit, totiž nemohlo vysvětlit tuhle situaci. Pokud jsem ovšem *Společnost tichých buřičů* neodhadla špatně. Ze zkušenosti můžu říct, že hranice mezi fámou a pravdou bývá často velmi tenká. Možná byla pověst spolku stejně poskvrněná lží jako ta moje mezi některými skupinkami na škole.

„Provozují ještě ty pito...“ zadrhla jsem se a odkašlala si, „speciální zkoušky?“

Maxton zvedl levé obočí. Šlo mu to dobře, ale uchyloval se k tomu jen málokdy. „Ano.“

„A ty se toho chceš zúčastnit? S plným vědomím, že jde o naprosto přehnané, hazardní a po všech stránkách... hloupé akce?“

Druhé obočí se mu také vyšplhalo nahoru a jeho pohled říkal: *Už zase to děláš.*

Zvedla jsem ruce. „Jestli to opravdu chceš, budu to akceptovat.“

„Vážně?“

„Jistě.“ Zatahala jsem se za vlasy, ačkoliv bych mu teď nejradši vylila na hlavu obsah konvičky postavené na stole.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Už nikdy sama.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.